

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ

Τ' ΑΓΚΛΑΘΙΑ ΤΟΥ

'Η γη μόλις είχε αποχωριστή από τὸ χάος καὶ ἡ πρωτὴ αἶθρα φρούσε ἀπάνω τῆς ἀπαλῆ, σάν νάθελε νὰ τὴ χαϊδέηη. Κανένας ἀνθρώπος δὲν εἶχε πατήσι ἀνάμια στὴν πράσινη γλῶσσῃ τῆς, κανένας δρόμος δὲν ἐρχόταν ἀπ' τὴν κορυφῃ τῶν βουνῶν, καμιὰ μύρα δὲν ἐβουρξοῦσε στὰ πικρὰ δάση τῆς, κανένας κερανόσδεν εἶχε βροσθῆσι ἀνάμια πάνω ἀπ' τὴν ἡερὴ φάση...

'Ἐξαφνα μέσα στὴν ἀπέραντη ἔρημια τῆς φύσεως, ἀνάνηκε ἕνας ἄγγελος πίσω ἀπ' τὶς πορφύρες νεφέλες τοῦ χρυσοῦ ἡλίου. 'Ο ἄγγελος αὐτὸς εἶχε σταλθῆ ἀπὸ τὸ Λημονογῶ, γιὰ νὰ φέρῃ στὴ γῆ ὠραία ὄσπια.

"Ὅταν πατοῦσε φυτόνων τρυφερὰ ἀγρία λουλούδια, σμενοὶ μενεξέδες καὶ ἐξάισιοι ἀμάγναντο. "Ὅταν ἀγγίξε τὸ χεῖρ του, ξεπετάγονταν ἰσάνθοι, νάρκισσοι καὶ πολλὰ ἄλλα ποικιλόχρωμα κ' ἐνοδιαστά λουλούδια. "Ὅταν ἀνομιποῦσε τὰ φτεροῦνια του, φύτρωναν θάμνοι καὶ μυρὰ φυτὰ.

"Ὅταν ὁ ἄγγελος ἔφτασε στὰ πράσινα χορτάρια, φύσισε ἀπάνω τους μὲ τὰ δροσερὰ του χεῖρα καὶ ἕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγανὴ βροχὴ ξεπροβάλε ἕνα ὄσπιατο λουλούδι, τὸ τριαντάφυλλο.

"Υστερὰ ὁ ἄγγελος ἐγίνηκε ἄφαντος καὶ τὸ τριαντάφυλλο ἔμεινε ἀνάμια στ' ἄλλα ἄσπρη, γιὰ νὰ χαίρεται τὴν ὀμορφιά του καὶ νὰ ζῆ εὐτυχημένο.

Οἱ πρώτοι ποὺ ἐπεσοξέθησαν τὸ ῥόδο, ἦταν ἡ κάμπια καὶ τὸ σκαθάρι. Τὸ ὄμορφο λουλούδι ζήριξε πολὺ γιὰ τὴ γνομιεῖα τους καὶ τὰ δέχτηξε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη.

Δυστυχισμένο ἄσπιο τριαντάφυλλο!... Νομῆς πὸς εἶχαν πάει γιὰ νὰ μωρῶσουν ἀπὸ κοντὰ τὸ ἄσπιο του. Δὲν ἤξερε πὸς εἶναι τὸ πληρῶσαν μὲ τὸ σκαπὸ νὰ τοῦ καταστρέφουν τὰ ὄσπια του φύλλα, ὅπως κ' ἔκαμαν πράγματι.

"Υστερ' ἀπ' τὸ πάθημα αὐτὸ, τὸ τριαντάφυλλο δοκίμασε μεγάλη λύπη καὶ γύρισε πρὸς τὴ διαπλάνη του παταροῦνα, γιὰ νὰ τῆς εἰπῆ τὸ παράπονό του. 'Ἐκείνη ὄμως, ματαῖοσθη καθῶς ἦταν, ἔστυφε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ δὲν ἔδωσε σημῖα στὰ λόγια του.

***

Μόλις τὸ ῥόδο παρηγορήθηκε κάπως ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ στάσι τῆς παταροῦνας, εἶδε νάρκισσοι πρὸς τὸ μέρος του τὸ σκαπῆρα, ποὺ μὲ τὶς κολακείες του, τὸ ξεγέλασε κ' ἐμίσησεσε ζωνετὰ μερικὰ φύλλα του.

Σὲ λίγο πάλι πῆγε κοντὰ του μιὰ ὄσπια παροῦ μὲ τὰ χάρια τῆς, τὸ ἔκανε νὰ πιστέηη πὸς πραγματικὰ τὸ ἀγαποῦσε. Πὸσο γελιόταν ὄμως! "Ὅταν ἡ πεταλοῦδια βαρέθηκε, πέταξε κοντὰ στ' ἄλλα λουλούδια, γιὰ νὰ τὰ χαϊδέηη μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ νὰ τοὺς ψυχοῖσι ἀπατηλὰ, πὸς μονάχα αὐτὰ ἀγαποῦσε...

Τὸ τριαντάφυλλο ἕστερ' ἀπ' τὶς ἀδιόκοτες αὐτὲς ἀπογοητεύσεις, ἐγινε σκευθωπὸ κ' ἄμυλο. "Ἐξαφνα γύρισε τὸ μῖατι του σὲ μιὰ ἐργατικὴ ἀράχνη, ποὺ ἔπλεκε τὸ δίχτυ τῆς ἀπάνω στὰ φύλλα του. Στὴ θῆα αὐτὴ ἡ καρδιά του ἀνακουφίστηκε, γιὰτὶ πίστεψε πὸς εἶχε βρεθῆ ἐπὶ τέλους ὁ προστάτης, ποὺ θὰ τὸ ἐχώριζε ἀπ' τὸν ψεύτη κόσμο μ' ἕνα τεῖχος ἀπὸ ἀσπόμενες κλωστὲς.

"Ἀλλὰ ἡ πονηρὴ ἀράχνη εἶχε πλέξει ἐκεῖ τὰ δίχτυα τῆς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πιάη τὰ θῆματα τῆς, ἀδιανοοῦντας ὀλοῦτελα γιὰ τὸ ῥόδο, ποὺ τῆς ἐχρησόμενε ὡς κατοικία. "Ὅταν μάλιστα τὸ τριαντάφυλλο εἶδε τὴν ἀράχνη νὰ πιάη μιὰ μύγα μέσα στὸ δίχτυα τῆς καὶ νὰ τὴν καταβορξῆθῆ ἀλύπητα, ἐνὼ ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη, κωριεῖτηκε ἀπὸ μιὰ ἀπεριόρατῃ φρίκη.

Τότε τὸ χαριτωμένο λουλούδι βυθίστηκε σὲ πὸ βαθεῖα μελαγχολία κ' ἔγειρε περιλῆτα τ' ὄσπιο του κεφάλι μέσα στὴ γελαστὴ καὶ χαροῦμένη φάση.

"Ὅταν ὁ ἄγγελος ξεανάθε τὸ βράδι στὴ γῆ, γιὰ νὰ φέρῃ δροσὰ στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, πῆγε κοντὰ στὸ ῥόδο, γιὰ νὰ τὸ φροῖσῃ πὸς πέρασε τὴν ἡμέρα του.

"Ἐκεῖνο τοῦ διηγήθηκε μὲ τὴ σειρά ὅλα τὰ βασάνια του καὶ στὸ τέλος τὸν παροκάλεσε νὰ τὸ πᾶρη ἀπ' τὴ γῆ, γιὰτὶ μονάχα ἔτσι θὰ λητροῦνταν.

—'Ὁ Θεὸς μὲ διάταξε νὰ δῶν ζωὴ στὰ λουλούδια, κ' ὄχι νὰ τοὺς τὴν ἀραφῶ, ἀποκορῆθηκε ὁ ἄγγελος. Δὲν ἔχο τὸ δικαίωμα νὰ ἔξαφανίζω ἀπὸ τὴ γῆ ὄσπια τοῦ ταπεινότερου σκαπῆρα, ὄσπια τὸ μικρότερο φυτὸ.

»Ἐὸ ἐπλάστηρες γιὰ νὰ χρησιμοποιῆς τὸν κόσμο ὡς σῆμαλο τῆς ἀγάτης καὶ τῆς καλοσύνης, καὶ δὲν μποροῦ φρεσὰ νὰ σὲ μεταφροῦ ἄλλοῦ ἀπ' τὸ βασιλεῖο σου. Μονάχα ὁ ἀνθρώπος βῆθη μιὰ μερὴ νὰ σὲ κέρη.

»Ἐπειδὴ ὄμως ἐσὺ εἶσαι ἄσπιο κ' ἦστρο, κ' ὁ κόσμος εἶνε σκληρός, δὲν θὰ κατορθώσης νὰ ζῆσης πολὺν καιρό, γιὰτὶ ἡ ἀσπλαχνία τῶν ἄλλων θὰ σὲ μαρᾶνη. Γι' αὐτὸ κρῖνο καλο νὰ σὲ ἐφοδιάσω μὲ ἀγκάθια, γιὰ νὰ τὰ μεταξοφύξω ἀπὸ ὅλο κοντὰ τῶν κακῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν μεθῆρων ζώων.

Κι' ὁ ἄγγελος, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφερε τὸ χεῖρ του στὸ ζοσᾶνι τοῦ τριαντάφυλλου, τὸ χάριδεψε ἀπαλὰ, κ' ἀπὸ τότε τὸ ὄσπιο αὐτὸ λουλούδι περιβάλλεται ἀπὸ ἀγκάθια...

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΟΙ ΛΑΟΙ ΑΛΛΗΛΟΚΟΡΟΪΔΕΥΟΜΕΝΟΙ

Σύμφωνα μὲ μιὰ Τσεχικὴ παράδοσι, ἔταν ὁ Ἐοσφόρος περιπέσειε στὴ δισπείνια τοῦ Θεοῦ καὶ γκερῖστικε ἀπὸ τὸν Ὀυανό, ἔπεισε στὴ γῆ μὲ τὸση ὄσπρη, ὄσπια τὸ σῶμα του γίνηκε κομῖα καὶ σκαρῖστικε. Τὸ κεφάλι του πῆγε στὴν Ἰσπανία, ἡ καρδιά του στὴν Ἰταλία, ἡ κοιλία του στὴ Γερμανία, τὰ χεῖρα του στὴν Τουρκία καὶ τὰ πόδια του στὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ οἱ Γάλλοι ἀγαποῦν ἔξαορετικὰ τὸ χροῦ, οἱ Τούρκοι τὴ διαφραγῆ, οἱ Γερμανοὶ τὸ φαγητό, οἱ Ἰταλοὶ τὸν ῥοσπο κ' οἱ Ἰσπανοὶ τὴ φιλοδοξία.

Οἱ Γερμανοὶ ἐξ ἄλλων λέγουν γιὰ τοὺς Τσεχους, ὄσπια τὴν καρδιά τους ἔπαρχει ἴσκα καὶ ὄσπια κεφάλι τους στρονᾶρη, ἴμια δὲ τὰ δὺ ἀπὸ πρσοφροῦν, πᾶσιονον ἀμῖσος φρεσὰ.

"Ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι δὲν βροσκον κολακερικῆ κώτερες χαροκτηρισμοῦς ἐξ μέρους τῶν ἄλλων λαῶν. Οἱ Ἰταλοὶ λέγουν γι' αὐτοὺς ὄσπια ἐὸ Γάλλους ἰσῆξε ἡ μᾶστιξ τοῦ λαοῦ καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἀδελφοὶ τους. Ἐπίσης οἱ Γερμανοὶ λέγουν μακᾶρη καὶ ἐχρη τὸ Γάλλο φύλο, ἀλλὰ ποτὲ γεσιτόνα σον.

Οἱ Ἰσπανοὶ πάλι δὲν παροδῆγονται ἄλλη γολύτερη χώρα ἀπὸ τὴ δικὴ τους. «'Ἄν ὁ Θεὸς, λέγουν, ἀποφᾶξε νὰ κατεβῆ στὴ γῆ, θὰ κατοκοῖσε στὴν Ἰσπανία καὶ θὰ χρησιμοποιοῦσε ὡς μάγειρό του τὸ... βασιλεῖα τῆς Γαλλίας!»

Μιὰ ἄλλη παροιμία, Πολωνικὴ αὐτῆ, λέγει: «'Ὁ,πὶ ἐπνοῖσι ὁ Ἰταλός, τὸ ἐφαρῖοξεί ὁ Γάλλος, τὸ πολεῖ ὁ Γερμανός, τὸ ἀγοράζει ὁ Πολωνός καὶ τοῦ τὸ παίρνει μὲ τὴ βία ὁ Ρῶσσοσ.»

Γιὰ τοὺς Ἑλλῆνας τέλος ὁ Ρῶσσοσ διαξοφῶνται σὲ μιὰ παροιμία τους, ὄσπια δὲν λέν τὴν ἀλήθεια, παρὰ μόνον... μιὰ φορὰ τὸ μῆνα!...

